

žebního řádu nikterak nebrání, aby se za to nemělo, že i tu bylo pomýšleno na úraz v nynějším slova smyslu, tak jak pojem jeho šora byl vymezen. Odvolací soud, vycházející z odlišného právního názoru, co do pojmu »úraz«, nezabývá se okolnostmi svrchu uvedenými, nezjistil zejména podstatu choroby žalobcovy a její bezprostřední původ se zřetelem k celkovému jeho zdravotnímu stavu před ochrnutím, ač jen tím by byl dán spolehlivý podklad pro posouzení, možno-li mluvit vůbec o úrazu (neštěstí). Řízení zůstalo proto neúplným.

Čís. 5492.

I rekurs do usnesení soudu druhé stolice jest podati u příslušného soudu první stolice, třeba usnesení druhé stolice bylo doručeno tímto soudem přímo. Byl-li rekurs podán přímo u soudu druhé stolice, nelze odpočítati od lhůty dny poštovní dopravy.

(Rozh. ze dne 25. listopadu 1925, R II 190/25.)

O d v o l a c í s o u d zamítl návrh vedlejší intervenientky na opravu (doplnění) odvolacího rozsudku. Do tohoto usnesení podala vedlejší intervenientka rekurs na Nejvyšší soud přímo u odvolacího soudu, jenž jej odmítl jako opožděný.

N e j v y š š í s o u d zamítl rekurs do odmítacího usnesení.

D ů v o d y:

Rekursu vedlejší intervenientky do usnesení odvolacího soudu ze dne 15. května 1925, jímž byl odmítnut jako opožděný její rekurs do usnesení odvolacího soudu, zamítajícího návrh vedlejší intervenientky na opravu, pokud se týče doplnění odvolacího rozsudku, nelze přiznati oprávnění. Jako jiné opravné prostředky na příklad odvolání (§ 465 odstavec první c. ř. s.) nebo dovolání (§ 505 odstavec první c. ř. s.) jest i rekursy a to i tehdy, jde-li o rekursy do usnesení soudu druhé stolice, podati u příslušného soudu první stolice (§ 520 c. ř. s. ve srovnání s §em 528 c. ř. s., dobrozdání Nejvyššího soudu k §u 520 c. ř. s.). I když tedy rekurs odvolacím soudem odmítnutý směřoval proti usnesení soudu druhé stolice a usnesení to bylo přímo tímto soudem rekurentce doručeno, bylo rekurs do tohoto usnesení podati u soudu prvního ve lhůtě 14 dnů (§ 521 c. ř. s.). Odmítnutý rekurs u prvního soudu ve lhůtě podán nebyl, nýbrž došel k tomuto soudu, byv mu postoupen odvolacím soudem, až po 14 dnech, tedy opožděně. Na věci ničeho nemění, že byl rekurs ve lhůtě 14 dní po doručení rekuresem napadeného usnesení dán na poštu a odeslán na odvolací soud. Tím nebylo vyhověno uvedenému již předpisu, že rekurs podati jest u příslušného soudu první stolice, to tím méně, ježto odvolací soud, ano šlo o spornou věc (§ 44 j. n. a contrario), nebyl povinen rekurs příslušnému soudu odstoupiti. Co se poštovní dopravy týče, nelze ji odpočítávati, neboť podle §u 89 org. zák. nevpočítává se do lhůt toliko poštovní doprava, která se koná na příslušný soud a kterou strana sama svým podáním způsobila, nikoli doprava, která se konala na soud nepřislušný a byla způsobena soudním cpatřením. Rekurentka neprávem poukazuje na to, že usnesení odvolacího soudu, do něhož si odmítnutým rekuresem stěžovala, bylo jí doru-

čeno též procesním soudem první stolice a že od tohoto doručení (24. dubna 1925) do dojití rekursu u prvního soudu (5. května 1925) neuplynula lhůta 14 dnů. Rozhodným bylo doručení dne 18. dubna 1925, jež se stalo odvolacím soudem, nikoli doručení další a také s tímto doručením při podání rekursu ani rekurentka sama nepočítala. Odmítnutý rekurs nebyl včas podán a, že byl pro opožděnost odmítnut (§ 523 c. ř. s.), stalo se právem.

Čís. 5493.

Exekuce na platy (zákon ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n.).
Ustanovení §u 2 zák. vztahuje se i na odbytné (nejmě na odbytné dle zákona ze dne 22. prosince 1924, čís. 286 sb. z. a n.).

Neřídí-li se soud exekucí povolující předpisy zákona čís. 314/20, jest povolení exekuce odporovati rekurssem, nebo po pravomoci usnesení navrhnouti dle §u 5 zák. zrušení exekuce, pokud odporuje předpisům tohoto zákona.

Předpisy §§ 1, 2 zákona nejsou předpisy velícími.

(Rozh. ze dne 25. listopadu 1925, R II 349/25.)

Soud první stolice rozvrhl odbytné 4876 Kč, jež bylo na základě zákona ze dne 22. prosince 1924, čís. 286 sb. z. a n. složeno pro dlužníka na soudě podle §u 1425 obč. zák., v ten rozum, že je přikázal vymáhajícím věřitelům v pořadí §u 300 ex. ř., při čemž se nedostalo na pohledávku výživného manželky dlužníkovy Cyrily H-ové. K rekursu manželky dlužníkovy rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, znovu rozvrh provedl. **Důvod y:** Dle výslovného znění §u 2 zákona ze dne 15. dubna 1920 čís. 314 sb. z. a n. podléhá i odbytné exekuci omezeně, a stanoveny jsou dvě hranice, nejvyšší: zabavitelnou částkou $\frac{1}{3}$ odbytného a, vedena-li exekuce o pohledávky výživného, zabavitelnou částkou $\frac{2}{3}$, nejnižší: existenčním minimem 4000 Kč, a jde-li o pohledávky výživného existenčním minimem 2000 Kč. Podobně obmezil i dříve platný zákon ze dne 21. dubna 1882 čís. 123 ř. zák. v §u 2 exekuci na odbytné na část existenčního minimum 500 zl. přesahující a pro pohledávky výživného připouštěl exekuci neobmezeně. Jsou to ustanovení s mocí donucující a nemohou proto vymáhající věřitelé, jimž byla povolena exekuce zabavením celého odbytného, nabýti zástavního práva i na onu částku odbytného, jež jest z exekuce vyloučena (§ 290 první odstavec ex. ř.; §§ 39 čís. 2 a odstavec druhý § 41 ex. ř.). Následkem toho mají neprivilegované pohledávky nárok dojití uspokojení z odbytného 4876 Kč, pokud 4000 Kč převyšuje, tedy pouze z 876 Kč. Na pohledávku výživného Cyrily H-ové nepřipadá vzhledem k jejímu pořadí (§ 300 ex. ř.) nic, avšak jí přísluší právo zabavit další částku až do existenčního minima 2000 Kč, takže na ni připadá dalších 2000 Kč. Rekursu bylo proto vyhověno a věc musela býti vrácena prvému soudci k novému rozvrhu vzhledem k ustanovení §§ 39, druhý odstavec, 41 a 285 ex. ř.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacím rekursům vymáhajících věřitelů v ten rozum, že odmítl rekurs Cyrily H-ové do usnesení prvního soudu.